

Magna est
Magna est
Saluatoris
Saluatoris
vivere, sunt
etiam, sunt
animum, sicut
aliquem ho-
mine Deo.
Consilia, qua Spiritus in semetipso format, gerunt sem-
per nonnulla similitudines linearum, & semper sepe pro-
dit proclivitas, & propensio, elevatio, vel abieccio, illa
inconspicuis; non secus ac pueri consueverunt illos imita-
ti, a quibus vitam acceperunt, & esse conditionis eorum
heredes; ita ut accidente raro, ut modico Spiritus, &
Anima affectu producat aliquid magnum, arque sublimem:
quenadmodum contra Spiritus Magnus, & Anima po-
bilis rubore suffundenter productionis, que ipsi non ef-
set placitura. Maxima hominum consilia, nonnisi pusili-
lia sunt oblectamenta, & magna huius Mundi negotia,
quaestus, & sollicitus.

potentes sint Mundi Principes, possint tamen fieri subli-
miores, quia non deest unquam illis gradus, ad quem
ascendant, & novus alius triumphantus, quem referant.
Unus est Dei Filius, de quo vere dici potest; cum ipse,
per Divinitatis sui privilegium, crescere nequeat magni-
tudine; medium inventio crescendi, se deinde mittendo, si
ita dicere fas est, quia addidit infinita merita perfeccio-
nibus infinitis, ut procuraret gloriam Patri suo, & Pater,
eodem pacto humanam exiret naturam usque ad thronum
Iuum, eamque ex in loco constituit, ad quem mera Crea-
tura adipisci non poterat. Item.

fere sunt nubes magna; sed Iesus Christus nihil concipere potuit, nisi divinum; cumque nihil divinum sit sancte hominis conjuncta cum gloria Dei , non alia efficeretur potius consilia, quam Mundum sanctificandi , & glorificandi Patrem suum. Quare, quia ipse , per efficiatum , est gloria interior Patris exteriori , hoc est, terminus infinitus cognitionis ipsius , non secus ac Verbum substantiale, quoq; intrinsecus efficit elegamus perfectionem divinarum , & aliquo Deus glorificari aequi extrafecus , nisi per Salvatricem creaturam rerum , qua efficiatur , ut in universo terrarum Orbe cognoscatur , ametur , eique servatur . P. Dicimus.

Santus Joannes mirum in modum significat amorem, quo Pater *Eternus* prelocutus est Filium suum, & ad quem gloria cumulat elevavit Verbum Incarnatum, cum dixit illi, Deum omnia posuisse in manus illius: *scilicet*, quia omnia dedit illi *Pater in manus*; (*Iohni* 13,.) illum regale fessile, ac dominari in Calo, & in terra, illi subiectifice altissima Seraphim, partitum cum illo Iustis thronum suum, eisque communicata Gloriam, Majestatem, magnitudinem, Potentiam suam; constituisse illum super omnia opera manuum suarum; velle, ut in Carne nostra simillima adoretur ab Angelis, atque hominibus; illum elegisse, ut esset Caput predicatorum; fessile eius Primogenitum omnium Creaturarum; (*ad Ephes.* 1,.) properat illius amorem nobis peccata nostra dimittere; ad gloriam ipsius, Mundum edificare; ac tandem in illius Nomine gratias omnes concedere: quomodo igitur aliquid efficere poterimus, quod non sit pro gloria ipsius? quomodo non initiamur, quantum per nos fieri poterit, Patrem *Eternum* qui, ut illum honoraret, eique suum testatur amorem, constituit ipsum iudicem in locum suum; illum accubem- re iulit in solio suo, & omnem auctoritatem suam in manibus ejusdem depositum. Hoc etiam est probatio amoris erga Filium suum, nihil ipsis in Mondo placere, nisi in Jesu, & per Jesum, & ea tantum, quae hoc charactere connotata sunt; illi accepta esse, & jucunditatem dabo. *Expositus Nostemburgius* in libro, cui titulus: *Amabi- lis Jesus*.

Quid mirabilis, quam videre creatam naturam substan-
tialiter cum Creatore coniunctam; ita ut in duas
naturis, una tantum sit Persona; quod Deus facit, al-
homine fieri, & vicilium, quod Homo facit, fieri a Deo
Ihesus sibi Ius communicare propriae; quod alteri con-
venit, alteri quoque tribui; in eadem Persona inveniri
magnitudinem, & abiectionem; Eternitatem, & infan-
tiatam; vitam, & mortem. Anima, & Corpus Iesu Christi
in plena sunt Divinitate, ut corum unio fortior sit, &
magis intima; quam fieri, & insignis forae, quam chy-
stalli, & radii illam permeant; quam aeris, & Lucis
per aeternum effusi; quam Corporis, & Animae illud vivifi-
cans. *Idem*

O mortales! potestis ne modico in prelio habere Salvatorem vestrum, eximium hoc opus Omnipotens, hoc miraculum Bonitatis, & Caritatis infinitae Dei, qui nihil facere potuit excellenter? Maximi fit, quod rarum est; hac una de castis, quia non est communis, & nihil illi simile videatur; quanti ergo faciens est Homo iste, de que dicebat Jeremias, *Domino aliiquid novum factum in terris suis?* Hoc sane aliiquid est hominibus valde necessarium, quia in uno Iesu reperient vitam, thesaurum, gloriam, omnemque suam felicitatem. Induit illa naturam nostram, ut nos sive particeps faceret, & affumperit in se paupertatem nostram, ut nos donis suis locupletaret.

Post omnia, fatendum tandem est, gloriam Salvatoris contineri in sola qualitate Filii Patris Eterni, & hunc unicum esse fontem omnium potestatum, omniumque titulorum amplissimorum, qui Filium Hominis decent. *Vidimus gloriam eius, etiam quasi Unigeniti a Pare.* Et quemadmodum aliquo homo non posset infinitè glorificare Deum, ita nunquam posset mereri gloriam infinitam. Sed notis ne, quomodo Eterni Patris Filius vnam natus fuerit glorificandi Patrem, & vicinum Pater Filium suum gloriosum efficiendi? Praecipula haec est Sancti Bernardi festinatio, quam etiam verus quidam Orator attigit, ut blanditer Principi suu, sub quadam Specie modellat. Videlicet, alterum feli demissis, ut posset alterum elevarē; & a Pare elevatum fuisse Filium, prout magis hic sepe demittens. Profecto, quanvis excelfi, & pectus patitur poterit esse filii sui corona. Sed cum his Filii, qui est Pater Sapientia, fit etiam Verbum illius, intra Divinitatem suam, illius facit panegyricum, sed ex-trinsecus permittit, ne testimonium suum recipiat. Si ergo glorifico me ipsum, gloria mea nihil est; et Pater meus, qui me glorificat. *(Iohann. 3.)* Si ore meo me commendo, nolo, ullam haberi ratione suffragii mei, sed Pater meus me suo dignator suffragio. Loquere igitur de me, Pater Eternum, dum vivo; post mortem meam, Spiritus Sanctus exornabit Elogium meum. Pater profecto illud edidit in Thabor, dum Filius apparuit in luce sua Transfigurationis, cui protulit verba illa, quia auribus excepta fuerunt: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mibi bene complacuit.* *(Matth. 17.)* Testimonium hoc, quod Celum Salvatori perhuiuit, quemadmodum ille ipse teffatur, fine illa compatis-tionis, gloriosus est illi, quod ipsi Praecursor suis pra-dixerat. *Ego solipsum habeo in meum Testimonium.*

Pater ipse, testimoniū perhibuit de me. (Joann. 3.)
Pater Jam perhibuerat testimoniū in Filii lū Baptisma
in Jordane, & iterum gloriōsus illud perhibet in trian-
phali Resurrectione, atque Ascensione in Cælum, & su-
per terram celebrans Nomen illius, & illum tradens co-
noscendum pro vero Dei Filio.

Quamvis tota magnitudo, Gloria, & Salvatoris præstans
ria tuat a Divinitate, tamquam fons; crederes ne tam-
men, humanitatem, & Carnem ipsius; quamvis patien-
tem, atque mortalem, esse, ut inquit Prophetæ, tamquam
vinitatis, & magnitudinem Iesu Christi conscriptis. Ad lo-
quendum inducerem humanam rationem, qua licet in Di-
vinis Mysteriis excutiat; hoc tamen detexit proper insi-
gia eius vestigia; & non dubitare afferere, ipsam etiam

naturam omni sensu carentem aliquod perhibuisse testimoniū. Accedite hoc erga Principes, & Monarchs, quos profana vetustas, tamquam Deos adoravit: accedite ad

Genius regius diebat de prima Christianorum Imperatore: ex eiusdem deo membrorum collie nostri quatuor illa Cibis Sabinus in probata eventus; quamvis Deus auferat, accedit ad ratiros ipsi illum, qui Dominus et Iudeus, Rex, & Deus Regum omnium. Vos, inquam, quibus error Populorum. & cetera superstitio decrevit haecres divinos. Con-

forum, & cetera superioribus decretivis nobis divinis. Confitemini, hunc unum esse, inter omnes homines, qui fit Deus, & Rex autonotifice, cui Pater noster sceptrum orbe Iudeorum promisit. Ira. 69. Cuius Imperium sum

ipso de te tentibus oculis peritribat, dicit S. Hieronymus, Spiritus Sanctus efficiet, ut nitesceret in cordibus supra. Majestas Dei-hominis facti. Ipsa ejus modestia, atque Humilitas, quin illi offundenter caliginem, ipsum maxime commendabat, & exterior hic oris habi-
tus Universi promitterat. Ita est, Iohann. Imperium tuum, Divine Salvator, verum est, cetera non aliud sunt, nisi magnitudinis phantasma. Tuum solum pender a nullo; cetera tuo subiecta sunt; nam tu nullius indiges, & omnes Mundi Potentias indigent te. *Idem.*

DE AMORE ET DE Imitatione

DE AMORE ET DE IMITATIONE
SALVATORIS MUNDI.

M O N I T U M.

Posquam fuisse in primo Bibliotheca nostrae volumine verba fecerimus de Amore Dei; inutile esset de Amore Domini nostri peculiariter verba facere; quia cum vere sit Deus, illam ex toto Corde diligere debemus, quod nequamquid dividendi potest. Aliiquid tamen interest discrimen inter duos bosce Amores, licet alter ad alterum referatur; quoniam ille, de quo agimus iustit, pertinet ad sanctam Humanitatem Salvatoris nostri, videlicet ad Jesum Christianum, quatenus Deus-homo est.

Fateor equidem me admiratione capi, videntem inter Concionatores, qui in lucem edidere opera sua, tam paucos esse, qui integros sermones de hoc arguento fuerint electebrati & alii quidem Amorem Domini nostri cum Amore Dei confundentes, & alii fatis sicut ex mysteriis, actionibus, beneficiis, divini hujus Homini, rursum fecerat, elicere concionationem: sed, vice vero Asceticis Libri, auge integri tractatus, quæ de hoc arguento superstant, abunde nobis suspeditum, unde Concionatorum numero satis exiguo supplementum.

Quoniam ergo hoc argumentum ita distinctum non constituit peculare Mysterium; neque melior modo finem facere incantari Verbi Mysterii, quam per amorem, quem debemus illi in retributio[n]e Mysteriorum, que nobis revelavit, quibus nostris traditionis, sciat, aigue eternae felicitatis particulariter profexit.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum hujus Argumenti Synopsis.

* nosmet excitando ad amorem Salvatoris Mun-
in paragaphis sexto invenientur.
Praeterea, alioquin Cattivo radice in amendo filium

Ad hinc excludamus ad amorem salvatoris mundi, tamquam obiectum infinitum dignum amore nostro, feri animus vobis ostendere, in Iesu Christo deinde necessarium metitum ad sibi conciliandos animos nostros, atque illos sibi inseparabiliter devincendos. hoc primi puncti erit argumentum. Secundo loco vobis ostenturus sum, non deesse Salvatori, unde nos in spem educat retributio[n]is, que nos ad illum perfecte diligendum impellat, quod puncti alterius erit argumentum. Logatio meriti, & retributio[n]is celsitudo, duæ sunt viae causa amandi Filium Dei, que erit hujus sermonis partitio.

Punctum primum. Quæritur absolute meritum in iis, quos amare volumus; nam sicuti amor est Sacrificium cordis, immo etiam Sacrificiorum omnium perfectissimum; cumque homini nihil sit antiquius, & pretiosius sua libertate, & quadammodo ille se devoeat illis, quos amat; admittit semper detergere in amicis, quos diligunt, quo probare possit propensionem, & affectionem suam erga illos; meritum quo approbetur manus, quo largitur cor suum, libertatem, & se ipsum illis, quos vere tanto munere dignos existimat. Malum in eorum est, quod per illusionem nimis familiarem, nobis sexentex confingimus, fallaces ideas meriti, quod reprehendere credimus in objectis mere creatis, quibus morem nostram impendimus; sed si habebatur ratio Salvatoris Dei simul, & Hominis, amari hic sane potest, in nosme obiciamus errori, & incidamus in illusionem; quia 1. Meritum ejus reale, & verum est, oppositum merito plerorūque objectorum, que speciosa videntur, & quibus adhærecimus. 2. Perfectissimum est meritum sine labe, opportunum imperfectum hominum meritis; meritum permanens, & fixum, opportunum merito perduratione, labili, ac percurti. Entium creatorum, eorum etiam, qui magis consueverint ducere. Ex hoc

^{2.} Hac Salvatoris amicitia nobis est fons gratiarum omnium, omnianque bonorum, quibus cumulat in hac, ^{2. in}

- minime sapient: non sapis ea, qua Dei sunt: quemadmodum Salvator Principi Apostolorum obieciet. Secundus est, si quando ullam experientiam illecebram, vel gustum aliquem rerum divinarum, nosm ter derelinquerem imprudentia, que Sancti Iustus exerciti meritus corrumpt. Tertius denum est, si eodem prudenter utimur, ignaviam efficer, ut fructum omnem amittamus. Hinc ad tres hos obices superandos, S. Bernardus in praxi amoris erga Salvatorem, requirit suavitatem, prudentiam, & fortitudinem.
1. Dehinc illum amare cum dulcedate, & suavitate; ne quemadmodum ipse inventis delicias in nobis, creatarum rerum illecebram corrumpt Cor nostrum, & nos ab illius amore derisqueant. Itaque videmus illis, qui vere Salvatores diligunt, jugum esse leve, eisque in Dei servitute gaudio superabundare, quemadmodum scribit Apostolus: Superabundo gaudio.
 2. Illam amare debemus prudenter, ne amoris proprii, vel dæmonis illusiones nos trahant in quædam opera param prudenter, in que, nisi scit aliquis directoris normam sequatur, semper adit periculum, ne labamur.
 3. Amor noster debet esse fortis, & confitans, ne finitas non vinci, aut superari iis difficultatibus, qui adfiant in Iesu Christi imitatione, & sequela, quam hic Amor suadet. Ita loquitur S. Bernardus: dulciter, ne ille; prudenter, ne decipi; fortiter, ne opprimit, ab amore Domini aversarum. Hoc argumentum defantum est a P. Haineuve in libro, qui inscribitur: *Responsa ad interrogations de vita Spirituali*, 2. pars tract. 9.
 - IX. Amare debemus Iesum Christum propter eas, quas cum nobis habet rationes; si enim non amare non possumus illos, cum quibus nexus aliquo conjuncti sumus, qui aliqua species est illecebra, sed validæ, que suavitatem adstringit Corda, & invisibile quotidiana vinculum, quo in vicem alligantur; si illos, inquam, non amare non possumus, non amabimus Iesum Christum, qui cupiebat non solum amorem nostrum, verum etiam benevolentiam mereri, qui habens voluit cum nobis eas omnes rationes, que nos excitare possent ad amandum? Etenim, qui loquar de illis, quos habemus cum eo, tamquam cum Deo nostro, Creatore nostro, & summo Bono, tres alia sufficiunt, que aliam sermonis partitionem possunt contineat; 1. relatio Regis, quia per Baptismum fumus subdit illius; 2. relatio Magistrorum, quia nos docti doctrinam profus Calicem; 3. relatio Fratris, per peculiarem affinitatem, quam contraxit nobiscum; sed si singula haec relations fons summae cetera possunt amorem nostrum; quid tandem erit, si omnes simus conjugantes? quoniam ardore Cor nostrum inflammarum non debent?
 - X. Asum etiam potest per Sermonis argumentum. 1. Nostram perfectionem, & sanctitatem in hac vita, confitentes in amore, quo Iesum Christum prosequimur, & in similitudine, quam habemus cum illo per virtutem ejus imitationem; ita quod magis illius dilectus est, eis imitari, & recentef Virtutes Iesu Christi, que esse debent nostrarum. Item in Iesu Homil. 1. ubi ostendit abrenuntiandam esse feculi amicitiam, ut Iesum Christum diligamus. Sanctus Ambrosius de fuga sancti, ubi probat amorem Iesu Christi non posse cum Mundi amore conjungi.
 - Item in Psalm. 118. ubi probat, amare Iesum, esse imitari actiones illius.
 - S. Gregorius lib. 2. Moral. multa habet hujus argumentum. Item lib. 5. & 16. Moral.
 - Item in Homili. *Marta fubat ad monasterium*.
 - Item in Eccl. fusa loquitur de hoc argumento.
 - S. Bernardus in toto lib. suo de Amore Dei.
 - Item in Cant. serm. 20. ubi docet modum amandi Scripturam incretam.
 - Item in Cantico. serm. 30.
 - Item in tract. de diligendo Deo.
 - Ven. Beda in Cant. Summa cum elegantia & ordine, hoc tractat argumentum.
 - Sanctus Basilios in Hexameron differit de Amore Iesu Christi.
 - S. Cyprianus in dominicali Orati.
 - S. Basilios pulcherrimos habet hujus argumenti locos in serm. de tentatione.
 - Auctor de imitatione Iesu Christi lib. 1. cap. 10. *Aesceticis.*
 - Pater Gaudier in lib. de Nat. & statibus perfectionis ad libri calcem duos habet egregios tractatus, ubi theologicè explicat quidquid ad hoc pertinet argumentum, quorum tractatum prior inscribitur: *de Sanctissimo Christi Iesu, Dei, & Hominis amore*; alter vero *de vera Christi Iesu, Dei, & Hominis imitatione*.
 - Pater Eusebius Nieremberg, liberum edidit, qui invenit utr inter opera illius sub tit. *Iesus amabilis*, ubi collegit quidquid solidissimum est, & concionatoribus aptissimum, ex quo potiore partem elegimus eorum, que in hoc argumento dicta sunt.
 - Adest quoque Liber Anonymous, qui inscribitur: *De Amore Domini nostri, vel Asociatio ad perendum Amorem Domini nostri, & ejusdem Amoris argumentum*. Ubi multa vindicatur in hoc argumentum allara, sed ex Nierembergio desunpa.
 - Quia illi debemus omnia bona, que ab ipso acceptimus, & accepti sumus. Vel quod idem est, debemus amare illum triplici amore, Iustitia, affectionis, & gratitudinis.

PARAGRAPHUS II.

Fontes, unde hanc copia peregit ad propria argumenta pertinacanda, & Autores de illo agentes.

S. Anctus Augustinus serm. 86. explicans hæc verba ex cap. 8. *S. Sancti Marthai*: abegit somnis ipsius, tollas Crucem suam, & sequaris me; quibus addit illa *Sancti Joannis in Epist. 1. cap. 2.* Quia non diligit eccl. in toto sermonis Corpora plura habet pulcherrima.

Idem de *Catechizandis rubis* cap. 4. in illa *Sancti Joan-*

Paragraphus III.

187

- dus est, & de mediis, que suppeditant nobis ad hunc amorem extitandum.
- Item in tom. 3. Christianarum confiderationum, ostendit, nobis amandum esse Iesum Christum, quia amamus ab ipso.
- Item in tom. eodem, pro die 29. Septembri, ostendit, Iesum Christum esse amicum perfidum.
- Item ibidem confidens, pro die Julii sexta loquitur adhuc de amore Iesu Christi.
- Item serm. 19. fuisse agit de hoc argumento.
- Item Homil. 34. ubi probat Iesu Christi vitam esse in Evangelio, & nos illam in omnibus sequi debere.
- Item Enchir. cap. 52. habet descriptionem Vita Iesu Christi, quam imitari debemus.
- Item in Psalm. 56. Ubi prolixe probat per traditionem, nos imitari debere Iesum Christum, quemadmodum Apostoli, successores Apostolorum, & priui fideles illum imitati sunt.
- Item in Psalm. 64. distinguat amorem Dei ab amore mundi, ubi præbet argumenta ad intelligendum utrum Iesu Christus amerit.
- Item de *Catechizandis rubis*, ubi dicit: Verbum ideo Hominem factum, ut nos se amandum impelleret.
- Item in Epist. ad Maced. Ubi explicat, quid nobis proficit, vel obicit, videlicet amor Iesu Christi, vel odium, in quo habentur sancta illius placita.
- Item de moribus Ecclesiæ, ubi docet, quomodo amant nos Iesu, & affert rationes.
- Item in verba illa: *mandatum novum do vobis*; ubi præclarata ait de amore Iesu Christi.
3. Hieronymus in Epist. ad Demetrias, explicat quid sit amare Iesum Christum, addens amare idem esse ad imitari, & recentef Virtutes Iesu Christi, que esse debent nostrarum.
- Item in Iesu Homil. 1. ubi ostendit abrenuntiandam esse feculi amicitiam, ut Iesum Christum diligamus.
- Sanctus Ambrosius de fuga sancti, ubi probat amorem Iesu Christi non posse cum Mundi amore conjungi.
- Item in Psalm. 118. ubi probat, amare Iesum, esse imitari actiones illius.
- S. Gregorius lib. 2. Moral. multa habet hujus argumentum.
- Item lib. 5. & 16. Moral.
- Item in Homili. *Marta fubat ad monasterium*.
- Item in Eccl. fusa loquitur de hoc argumento.
- S. Bernardus in toto lib. suo de Amore Dei.
- Item in Cant. serm. 20. ubi docet modum amandi Scripturam incretam.
- Item in Cantico. serm. 30.
- Item in tract. de diligendo Deo.
- Ven. Beda in Cant. Summa cum elegantia & ordine, hoc tractat argumentum.
- Sanctus Basilios in Hexameron differit de Amore Iesu Christi.
- S. Cyprianus in dominicali Orati.
- S. Basilios pulcherrimos habet hujus argumenti locos in serm. de tentatione.
- Auctor de imitatione Iesu Christi lib. 1. cap. 10. *Aesceticis.*
- Pater Gaudier in lib. de Nat. & statibus perfectionis ad libri calcem duos habet egregios tractatus, ubi theologicè explicat quidquid ad hoc pertinet argumentum, quorum tractatum prior inscribitur: *de Sanctissimo Christi Iesu, Dei, & Hominis amore*; alter vero *de vera Christi Iesu, Dei, & Hominis imitatione*.
- Pater Eusebius Nieremberg, liberum edidit, qui invenit utr inter opera illius sub tit. *Iesus amabilis*, ubi collegit quidquid solidissimum est, & concionatoribus aptissimum, ex quo potiore partem elegimus eorum, que in hoc argumento dicta sunt.
- Adest quoque Liber Anonymous, qui inscribitur: *De Amore Domini nostri, vel Asociatio ad perendum Amorem Domini nostri, & ejusdem Amoris argumentum*. Ubi multa vindicatur in hoc argumentum allara, sed ex Nierembergio desunpa.
- Quia illi debemus omnia bona, que ab ipso acceptimus, & accepti sumus. Vel quod idem est, debemus amare illum triplici amore, Iustitia, affectionis, & gratitudinis.
- P. Sainture in lib. de Cognitione, & Amore Domini pars. 1. colligit, & more suo tractat rationes omnes, properas quas illum amare tenetur.
- P. Haineuve, in 2. pars. *responsion. ad interrog. de vita Aescetica*, tract. 9. de particulari amore Iesu Christi in 1. Collig. ostendit, quia necessitate teneamus amare Dominum nostrum, & quiam sit amor iste peculiaris: in 2. ostendit exemplis ex Scripturae de promptis qualitates, quas habere debet amor iste; in 3. ostendit quid plus, vel minus speciebile inveniatur in hoc particulari amore Iesu Christi, quam generat in amore Dei. In 4. verum est, sacram Iesu Christi perfornam constitutre objectum aquilissimum desideriorum nostrorum; & in 6. ostendit imitationem Iesu Christi, certissimum esse indicium amoris, quo illum prosequimur, & in quo sita sit hæc imitatione.
- P. Nepveu habet quendam feciesum de Domino Iesu Christo, ubi loquitur de amore, quo a nobis diligendus est; & quod illius est amare.

Angeli pacis, ut loquitur illas, amare fleverunt; cum in Calum ascendi, Cherubim contendunt, ut certatim se pedibus ejus subierint, atque substercent; cum ingressus est in Empyreum, magna cum pompa receperant illum, & modo amor, que illam prosequuntur, efficit; ut se demittant eo ulti, que, ut nostri fit ducus, atque custodes. Itaque nobis in omnibus necessitatibus ferunt opem, semper præsto sunt ad preces nostras recipiendas, atque deferendas ad Thronum Dei, & gloria fibi vertunt, se corum esse socios, quos Iesu suos fratres appellant; id autem, post quam Verbum divinum factus est Homo, ad innundum amorem, & reverentiam, quam adhibent illi in personis suis.

Patriarchæ, & Prophetæ veteres non viderant humanitatem, neque experti fuerant suavitatem Filii Dei, qui tuisorum non nisi pluribus facilius posse prodit in terram; attamen ardenter amore illum prosequentur. Emamus tanquam res pectorum respicibant illum, neque fibi fingere poterant idem, erga I. Cœni confusam; & nihilominus ad illum anhelabant, ardebant illius videndi desiderio, & latabantur spe ad ventus illius, clamoreque in Calum atollebant, ut ejus

adventem

